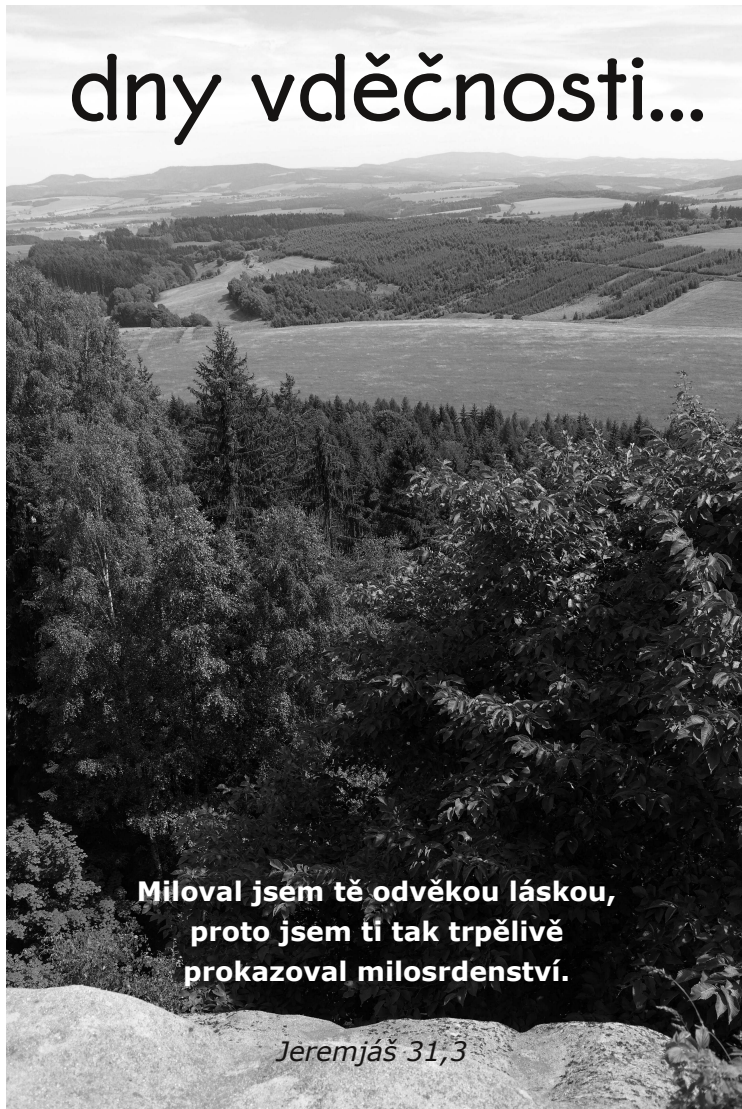

z Uhřetěvsi a z Říčan

ZÁŘÍ:

dny vděčnosti...

**Miloval jsem tě odvěkou láskou,
proto jsem ti tak trpělivě
prokazoval milosrdenství.**

Jeremjáš 31,3

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

Prázdninové měsíce, které máme za sebou, byly pro mě velice zvláštní. Nesly se ve znamení svateb. Přiznám se, že se mi ještě nestalo, abych s omluvou musel svatby odmítat, protože už jsem neměl prostor na několik setkání se snoubenci. Ale to je trochu vedlejší. To důležité je, že jsem musel opakovaně promýšlet, co je vlastně základem našeho života. A to vše tváří v tvář lidem, kteří se nehlásí k církvi. Není to úplně jednoduché, protože si neustále uvědomujeme, co všechno k onomu základu přičítáme. Jak různě čteme a rozumíme evangelijní zvěsti.

Jedni ze snoubenců si jako svůj text vybrali úryvek z knihy Ericha Fromma *Umění milovat*: „Láska není především vztah k určité osobě; je to postoj, orientace charakteru, určující spřízněnost se světem jako celkem, a nikoli s jedním „objektem“ lásky.“ Tento výběr mě překvapil, ale zároveň nadchl. Překvapil proto, že bych ho nečekal jako text svatební, nadchl proto, že je to důraz převelice biblický a pro každou dobu aktuální.

Uvědomil jsem si, že právě tady se setkáváme s humanisty, s lidmi, kteří z nejrůznějších zaměření přicházejí a hledají život. A jsem přesvědčený, že právě tady se setkáváme se základním důrazem Ježíše z Nazareta. S oním přicházejícím Božím královstvím. Způsob, kterým ho Ježíš zvěstoval, kterým ho uskutečňoval, byl velice prostý – byl otevřený pro druhého člověka. Bez jakýchkoliv podmínek. Bral vážně toho, se kterým se setkal, který za ním přišel.

Je kolem nás mnoho problémů, jejichž rozsah a hloubka přesahují naše schopnosti. Tedy rozhodně moje schopnosti. Jedno ale můžeme – být otevření pro druhého člověka. Tento základní Ježíšův důraz můžeme sdílet s druhými lidmi. Toto sdílení nám otvírá svět – v partnerském vztahu, ve vztazích ve sboru, v práci, ve škole. A jsem hluboce přesvědčený, že tento důraz nás vede i k možnosti řešení problémů kolem nás. Že pouze tento ježíšovský důraz umožní proměnu našeho světa.

Jirka Ort

Do kostela na kole - 18.9.

V letošním roce bychom se rádi (alespoň symbolicky) připojili k akci *Do kostela na kole*, jejíž devátý ročník vyhlašuje Poradní odbor pro otázky životního prostředí při SR ČCE, Ekologická sekce ČKA a Česká křesťanská enviomentální síť vyhlašují na sobotu 17.září a neděli 18.září 2016 (tedy letošní *Den bez aut*) v rámci letošních *Dnů vděčnosti za stvoření* (1.9. - 4.10).

Smyslem této celorepublikové ekumenické akce je vyzkoušet, zda to nejde i jinak - bez nádrže a bez výfuku. Alespoň při cestě do kostela.

Nejde samozřejmě o povinnost, nechcete-li, přijedte na bohoslužbu tak, jak jste zvyklí. Přesto vnímám jako přínosné se alespoň zamyslet nad tím, zda je přirozené, že každou neděli před kaplí přijede pár aut, lidé (včetně mě) přeběhnou dvacet metrů přes zahrádku, za hodinku naskákají do aut a zase odfrčí. Přemysleme, jak my křesťané někdy působíme na své okolí.

Jasně, důvodů, proč jezdit autem, je spousta, a jedna cesta na kole svět nezmění. Ale takto bychom snadno mohli uvažovat i o jednom úsměvu, o jedné podané ruce, o jedné návštěvě nemocného...

Informace k akci naleznete na stránce <http://dokostelanakole.cz>, doporučuji navštívit také stránky POŽP <http://pozp.evangnet.cz>, kde také naleznete texty k Dnům vděčnosti za stvoření. Dovolte mi citovat br. Nečase: *Dny vděčnosti za stvoření mohou inspirovat i k společnému hledání cest, jak se postavit proti projevům kultu novodobého Baala – mamonu. Ty v naprosté většině poškozují nebo dokonce ničí Boží stvořitelské dílo. Vděčnost znamená více než určité konstatování. Skutečná vděčnost ovlivňuje postoje, myšlení a jednání.*

Přeji vám (i sobě) odvalu zkusit změnit své zvyky.

Mira Šulák

Biblické hodiny v novém roce

Tak začíná nový školní rok. Koncem toho minulého jsem hodně promýšlel formy setkávání tak, aby byla skutečně přístupná pro všechny. Nabídka, se kterou přicházím, jsou **biblické hodiny v rodinách s dětmi**. Protože právě tady nemají rodiče šanci přijít oba na biblickou hodinu do kostela. Tyto biblické by se konaly v úterý – kromě toho prvního úterý v měsíci, kdy bude klasická biblická hodina v Uhříněvsi. Uvidíme, jak se tato nabídka uchytí a od toho se bude odvíjet frekvence těchto setkání.

Zároveň se rýsuje možnost **biblické hodiny pro mladší děti**.

Tedy vedle té, kde se schází Sam s Danem, kteří jsou již starší. Uvidíme, jaký bude zájem.

Takže má nabídka je:

1. pondělí v měsíci – biblická pro třicátníky na faře

2. pondělí v měsíci – biblická v Říčanech

1. úterý v měsíci – biblická na kruchtě v Uhříněvsi

Zbylé úterky možnost biblických hodin po rodinách – prosím, hlase se mi, kdo budete mít zájem.

Těším se na setkání!

Jirka Ort

Hravé středy

Bratři a sestry, dle hesla "Kdo si hraje, nezlobí" bychom chtěli využít volných středečních večerů na kruchtě a pravidelně se scházet ke společnému hraní deskových her

KDY: středy večer, pravděpodobně od 18:00 - ?? - samozřejmě ale vše záleží na domluvě

KDE: na kruchtě, nedomluvíme-li se jinde.

JAK se domluvit: e-mailem, přes sms, v neděli po bohoslužbě

CO: kdo co přinese, na čem se

domluvíme. výběr je veliký.

KDO: všichni bez rozdílu věku, vzhledu a vzdělání.

Pokud bude dost šachistů, mohli bychom hrát i něco jako sborový přebor, kdy by hrál každý s každým dvě partie na předem daný čas. Spoluhráči by se domlouvali dle nějakého (předem rozlosovaného) pavouka a pak by hráli tak, jak by se jim to zrovna hodilo. Nebudeli nás zase tolik, budeme brát šachy jen jako jednu z možností.

Martin Časar

O sboru pěveckém

Označení „pěvecký sbor“ je trochu nadnesené – celkem je nás jedenáct, i s panem dirigentem a jednou externistkou. Ke zpěvu jsme se začali scházet na podzim roku 2014 pod vedením hudebního skladatele a pedagoga pana Stanislava Jelínka, který se s radostí pustil do práce s hrstkou lidí, kteří rádi zpívají a s cílem sloužit sborovým zpěvem při bohoslužbách v uhříněveské kapli. S tímto zaměřením pro nás pan sbormistr velmi citlivě vybírá repertoár, tak aby ho br. farář Jiří Ort mohl zařadit do českobratrské bohoslužebné liturgie. Zpíváme tedy v rámci bohoslužeb a to při všech svátcích církevního roku. Navíc jsme si v posledních dvou letech zazpívali téměř celý roční repertoár při Noci kostelů, tedy naposledy před prázdninovým odpočinkem.

Dalším záměrem, ba vroucím přáním pana dirigenta Jelínka je náš hudební růst. Začali jsme zpěvem jednohlasým a po-stupně dvou až trojhlasým, který se dělil v mužské části sboru. V posledním roce jsme přidali ještě alt v

ženském hlase a chtěli bychom dál na čtyřhlasu pracovat a také na lepší intonaci. Především se ale rádi vidáme a snažíme se vytvářet dobrý a libozvučný tým, přičemž s druhým máme poněkud více námahy. Někteří na pravidelné čtvrtěční zkoušky jezdí z Prahy a ochotně přijíždějí zpívat na devátou hodinu ráno při nedělních bohoslužbách. Za to jsme moc rádi.

Velice bychom přivítali další členy. Věříme, že by se našli ti, kteří rádi zpívají a mají třeba už i nějakou zkušenost se sborovým zpěvem, tím lépe. Chtěli bychom vás, kteří byste měli chuť do zpěvu povzbudit, abyste přišli si zpívání s námi třeba jenom vyzkoušet, a mohli se rozhodnout, zda do takového potěšení investovat čas k pravidelným zkouškám a občasnému zpěvu při nedělních bohoslužbách.

Scházíme se **každý čtvrtek ve 20 hodin** a první zkouška po prázdninách bude 8. 9. 2016.

Vendula Zejfartová

Ohlédnutí za Nocí kostelů 2016

Tak to už je vlastně pouhá vzpomínka. Ale jsem moc rád, že mě Míra vyhecoval, abych si s tou vzpomínkou začal hrát a zkusil, kolik toho vlastně ještě nabízí. Tak uvidíme.

Z jedné věci mám stále radost. To si pamatuji. Že jsme se rozhodli – a uskutečnili – zahrnout do programu Noci kostelů v našem kostele i program pro děti. Tentokrát to byla divadelní skupina Divadlo KAM, které nabídlo malým i velkým diváků zpracování Verneovy knihy *Pět neděl v balóně* s přetočenými rolemi. Pan Verne by se asi divil, ale v tomto zpracování

vystupovaly pouze ženy. A já si uvědomil, jak až striktně mužský svět je v knihách Julese Vernea.

Výstava fotografií ze života našeho sboru, kterou nafotila Katka Štraubová, mě jednak velice potěšila fotografiemi samotnými (však se z nich těšíme stále), ale také tím, že Katka vymyslela, jak vůbec u nás v kostele instalovat výstavy. Dlouho mě to trápilo, bylo mi líto, že taková výstava byla možná pouze na panelech, které byly dost rozměrné. Současné řešení výstavy na provázcích mě nadchlo.

Další vystoupení „spískala“ sestra Votavová. A já jí za to ještě jednou děkuji. Díky ní totiž u nás vystoupili žáci *Základní umělecké školy Lyra v Uhříněvsi*. Už jen samotný fakt tohoto vystoupení způsobil, že jsem konečně zjistil, kde tato Základní umělecká škola sídlí. A že ji máme vlastně hned přes ulici. Děti byly skvělé. Od těch, které hrály na nástroje až po ty, které zpívaly. A tady už má vzpomínka ztrácí dech. Víím, že jedna dívka zpívala skutečně krásně, ale nemohu si vůbec vzpomenout, co to vlastně zpívala. Zkuste zapátrat v paměti!

Delší popis přednášky *prof. Pavla Hoška* prostě není možný. Jeho způsob otevření problému náboženství v sekularizované společnosti a života církve v těchto podmínkách byl prostě strhující. Tady bych jen doporučil těm, kdo nemohli přijít i těm, kteří by si přednášku chtěli osvěžit, aby si pořídili jeho knihu *A bohové se vracejí*.

Od jisté doby si prostě nemůžeme představit Noc kostelů u nás bez našeho *pěveckého sboru*. Za sebe musím říct, že jsem měl pocit nesmírné pohody, že se nám pod taktovkou pana Jelínka prostě zpívalo velice dobře. Snad se vám to líbilo.

A na závěr společné *zpívání ze zpěvníku Svítá*. Být spolu a užívat si písničky, které už jsme takto společně dlouho nezpívali. Mělo to kouzlo pro nás, kteří je známe, a snad i pro ty, kteří se přišli podívat a takto se s námi rozloučili s večerem, kdy jsme mohli být všichni spolu. Známí i neznámí.

Pro mě to byl krásný večer. A doufám, že i pro mnohé další. Takže – děkuji všem, kdo toto setkání pomáhali připravit a za necelý rok na shledanou!

Jirka Ort

Sborová dovolená 2016

Také tohoto roku vydala se značná část našeho sboru na tradiční letní společnou dovolenou. Zůstali jsme věrní Jiráskovu kraji a zamířili do východočeských Teplic nad Metují, kde byla našim útočištěm poměrně rozsáhlá usedlost na návrší nad osadou Lachov. „Rozsáhlá“ v tomto případě znamená, že se zde mnozí z nás alespoň zpočátku trochu ztráceli, přesto zde byla místa, kde jsme se rádi scházeli – ať už na (téměř úplně) zastřešené terase, mnohdy prosyčené vůní lahodné krmě připravované manželi Dubovými, nebo kolem stolů poněkud blíže nápojovému zařízení mistrně obsluhovanému bratrem Schönfelderem.

Z výše uvedeného by se mohlo zdát, že referuji o jakémisi bukolickém dýchánku, ale nenechte se mýlit – zejména a především jsme s vděčností přijímali jeden druhého – ve společných rozhovorech a diskusích, při společném zpěvu, na

společných výletech. Proplétali jsme se skalními bludišti a Broumovskými stěnami, lezli do sluje českých Bratří, drápali se na Ostaš a Skalskou zříceninu, uvažovali

o síle víry evangelických emigrantů, prchajících těmito místy před nesvobodou, a zároveň žasli nad genialitou stavitelů zdejších barokních venkovských kostelů.

Věkové složení naší skupiny bylo pestré, od zkušených harcovníků až po ty nejmenší, a všichni jsme si, myslím, dobře rozuměli, šlo tudíž o příležitost k předávání zásadních životních zkušeností. Bratr farář se staral o duchovní potravu – každý den jsme se scházeli k společným ztišením pro děti a později večer i pro dospělé, tentokrát nad starozákonním příběhem moábské Rút a její tchýně Noemi, prokládaným poezií Phillipa Jacotteta.

V neděli jsme byli srdečně přijati na

bohoslužbách evangelického sboru v Hronově, kde jsme mohli okusit, jak vzácné jest mít ve sboru dva a více varhaníků a jak rozličné podoby může mít výklad 6. kapitoly Pavlova listu Římanům.

Byli jsme moc vděční také za návštěvu manželů Trkovských, byť krátkou, stejně tak za Evu

Faltovou, která musela bohužel náhle odjet již v úvodu pobytu. Tak snad to vyjde příště – což platí pro všechny, kdo letos nemohli jet s námi. Chystáme se totiž napřesrok tamtéž. A věřte, že místa je dost (i pro nás, hříšníky, jak se zpívá o Království Božím v jedné písni)!

Mira Šulák

Návštěva v Chomutově

Občas je příjemné podniknout návštěvu v jiném sboru a my jsme využili příležitosti, že jsme byli mimo Prahu a zúčastnili se nedělní bohoslužby v Chomutově.

Chomutovský sbor má k dispozici na první pohled obyčejný a nenápadný prostor v řadovém domě v centru města, o to útulněji jsme se cítili uvnitř. Již z ulice nás vítaly zvuky harmonia.

Naše přijetí bylo více než vřelé, i když z prvních reakcí zúčastněných bylo zřejmé, že návštěvy neznámých mladých rodin tu nezažívají často, přesto Anička plazící se v průběhu bohoslužby mezi židlemi nikoho ani nešokovala, ani nepohoršovala. Však také nebyla jediným dítětem v místnosti.

Pan kazatel Filip Němeček mluvil velice hezky o aktuálních stránkách našich životů, především o workoholismu, který se týká i lidí, kteří jim nejsou zasaženi přímo. Jeho kázání mi v určitých částech

doslova mluvilo z duše.

Nechci zde přepisovat všechny jeho myšlenky, pro zájemce doporučuji dohledat dané kázání na webových stránkách chomutovské farnosti: <http://www.cce-chomutov.cz/>

Po skončení bohoslužby jsme byli pozváni na kávu a zákusky z dílny místních žen, k jejichž konzumaci nás skutečně nemusel nikdo povzbuzovat. Příjemně jsme si povídali, dozvěděli se něco o historii a aktivitách sboru a zjistili jsme mimo jiné, že pan Němeček zná našeho faráře Jiřího Orta.

Těšíme se na příště.

Časarovi

Bůh láska jest

Vážím si toho, že jsem členkou sboru ČCE v mé rodné Uhříněvsi, jak to také přede mnou krásně vyjádřila sestra Kateřina Štraubová. Toho sboru, který pokračuje v tradici zavedené panem farářem Jiřím Petříkem a jeho následovníků. Je to moderní tradice ekumenismu, jež preferuje vztah sounáležitosti ke všem lidem, neziskovým organizacím, dobré vztahy k našim spoluobčanům a dává prostor modlitebny k dispozici.

Vážím si nesmírně toho, že důstojné prostory kaple mohou být využívány k radostným i nejsmutnějším událostem rodin. Letos v srpnu to byl křest dcerušky Emmy pravnuka p. faráře J. Petříka a rozloučení s Magdou Šíповou Hejkrlikovou, dlouholetou učitelkou na zdejších školách. Nejdéle působila na ZŠ U obory

a z této školy přišla početná delegace jejich kolegů. Zúčastnil se téměř celý kolektiv zdejšího ochotnického souboru UCHO, jehož členkou M.Šíповá také byla. Její role jsou nezapomenutelné, zvláště slečny Prismové ve hře *Jak je důležité mítí Filipa*. Paní učitelka byla oblíbená u žáků i u rodičovské veřejnosti pro svůj citlivý přístup ke všem. Jistě i proto její početná rodina a spoluobčané jí projevíli úctu hojnou účastí při rozloučení.

Vážím si toho, že náš pan farář Jiří Ort obětavě pomáhá a děkuji mu jistě jménem všech, že nelituje přerušovat i svou dovolenou.

Vzpomínám si, že v mém dětství a mládí bylo na zdi velkými písmeny napsáno *Bůh láska jest*, a tu náš pan farář vždy projevuje.

Libuše Votatová

Skryté poklady sborové knihovny

Všichni ji znáte, chodíme kolem ní na kruchtu – velká skříň plná zaprášených knih, sborová knihovna. A teď schválně: kdo jste si z ní kdy naposled nějakou knihu vypůjčil? Protože mám knihy rád a je mi líto, když je nikdo nečte, skříň jsem otevřel a nahlédl.

Pokusím se stručně podělit o to, co jsem v ní našel – byl to totiž zážitek.

Knihovna českobratrské mládeže evangelické v Uhříněvsi vznikla na konci dvacátých let a rostla pak především v letech třicátých až

šedesátých. Narozdíl od dneška, kdy lze v našem sboru mládežníky spočítat na prstech jedné ruky, dříve se tu scházely desítky mladých, a neděle rozhodně nekončila bohoslužbou. Naopak, odpoledne probíhala právě různá setkání a aktivity mladých. Mládež nějaký čas vydávala i svůj časopis *Úsvit*, součástí schůzek byla četba poezie, diskuse o literatuře a umění atd.

Vztah ke knihám býval přirozeně zcela jiný než dnes, a knihovna byla na každé faře a v každém sboru. A protože knihy si půjčovali především mladí, výběr titulů obsahuje kromě souborů knih klasických autorů (Komenský, Jirásek, Rais, Dickens, Neruda, T. Mann, I. Herrmann, K. Čapek a mnoho dalších) a nejrůznějších ryze náboženských textů také slušnou porci dobrodružné literatury. Najdeme zde romány Jacka Londona i Verneovky, toulavé duše se mohou zasnít při četbě cestopisů, jako *Sobi táhnou*, *Iránský poutník*, *Příhody z africké farmy*, *Strýčka Břetislava vypravování o horkých krajinách* nebo třeba (z trochu jiného soudku) román *Lovci mikrobů*.

Jak se na knihovnu *Husovy kaple* sluší a patří, celá řada knih je věnována právě Husovské tradici

a české reformaci: uveďme např. *Upálen, však nepřemožen* D. Alcockové, *Zemřel hrdina* R. Aldingtona, dobově kritickou *Tedy Hus nadarmo umřel?* F.M. Císaře, či mé oblíbené *Husovy perličky* od Miroslava Kováře.

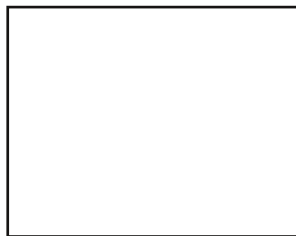
Obsah knihovny samozřejmě nemůže nebýt obrazem své doby – první poloviny 20. století. Dovolím si zde vybrat několik skvostů. Jejich tituly v nás mohou vyvolávat úsměv, někdy však osobitým způsobem vyjadřují obecnou náladu mezi čerstvě emancipovanými českými protestanty, reagujícími jednak na mocenským angažmá značně zkompromitovanou katolickou církev, jednak na německý fenomén a s ním spojený nárůst českého národovectví. Dr. T. Herrmann např. porovnává *Římské a evangelické zásady mravnosti*, E. de Laveley poněkud konkrétněji v textu *Protestantism a katolicism ve svém poměru k svobodě a blahobytu národů*, L. Kubát dokonce podává *Důkaz, že církev římskokatolická není upraveně křesťanskou*. J. Laichter se nejdříve ve dvojdílném pojednání táže: *Kam od Říma?*, načež si dvojdílně odpovídá: *Za Pravdou*, a pro současníky přidává stručnou analýzu *Na přechodu*. Záhadou pro mne zůstávají okolnosti zařazení

spisů Swetta Mardena, např. *Důvěřuj v sebe a zvítězíš* či *Divotvorná moc správného myšlení*. Naším mladým rodinám ovšem nezbývá než doporučit brožuru O. Höckera *Kam přivádí módní vychování*.

Proč zde o tom všem vlastně píšu? Myslím si, že knihovna by v nějaké formě být v našem sboru měla.

Samozřejmě bude třeba fond poněkud obměnit, jsem však přesvědčen, že mnozí z nás by si rádi občas něco vypůjčili, a naopak každý snad občas přečetl knihu, o níž by se rád podělil s ostatními. Ideální by bylo začlenění knihovny do prostoru kruchty. Otázka je jen, zda o ni stojíme. Knihy chtějí být čteny – buďme s nimi solidární.

Mira Šulák

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

mobil: 607 886 447

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

redakční e-mail: mirasul@seznam.cz